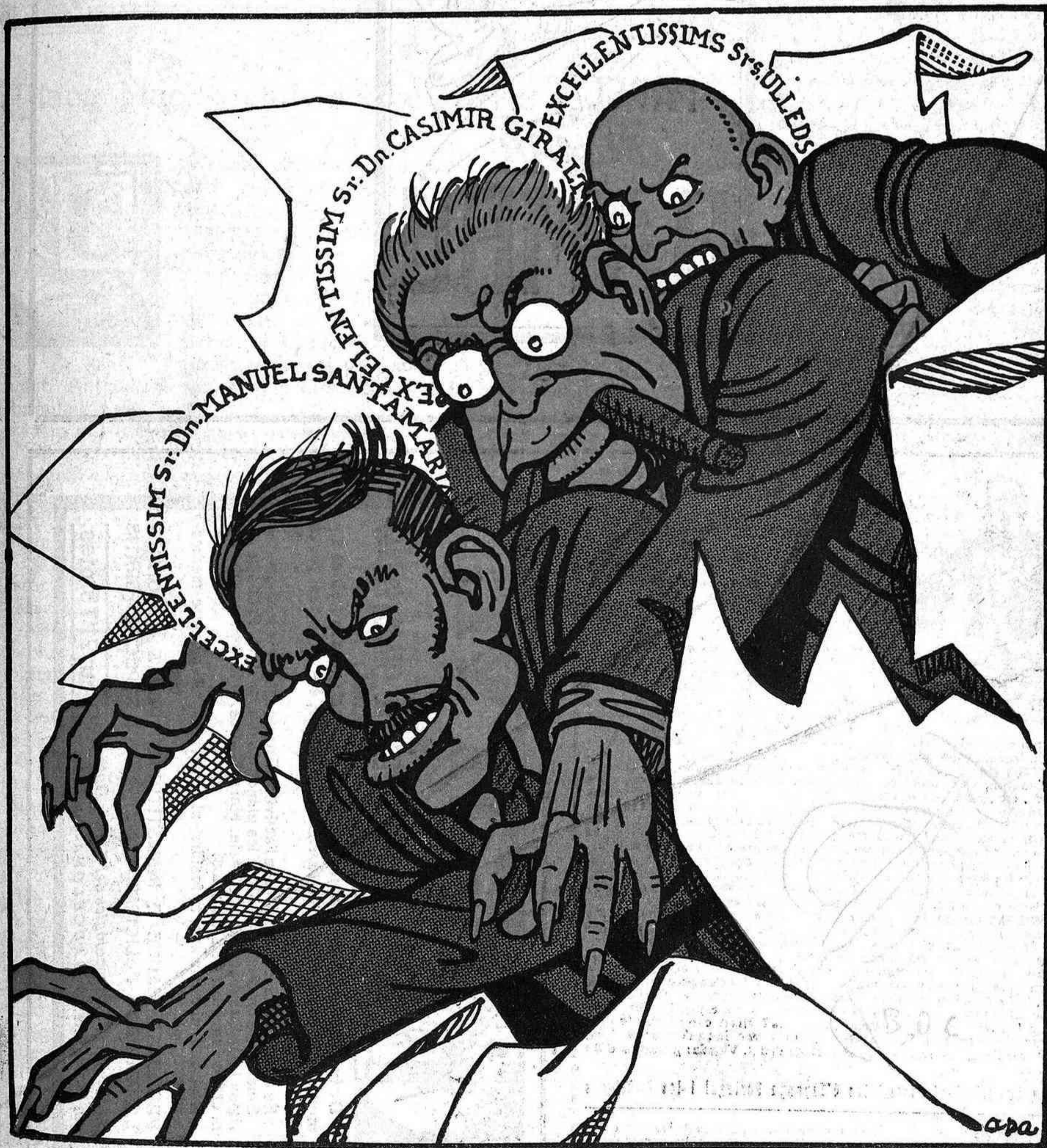


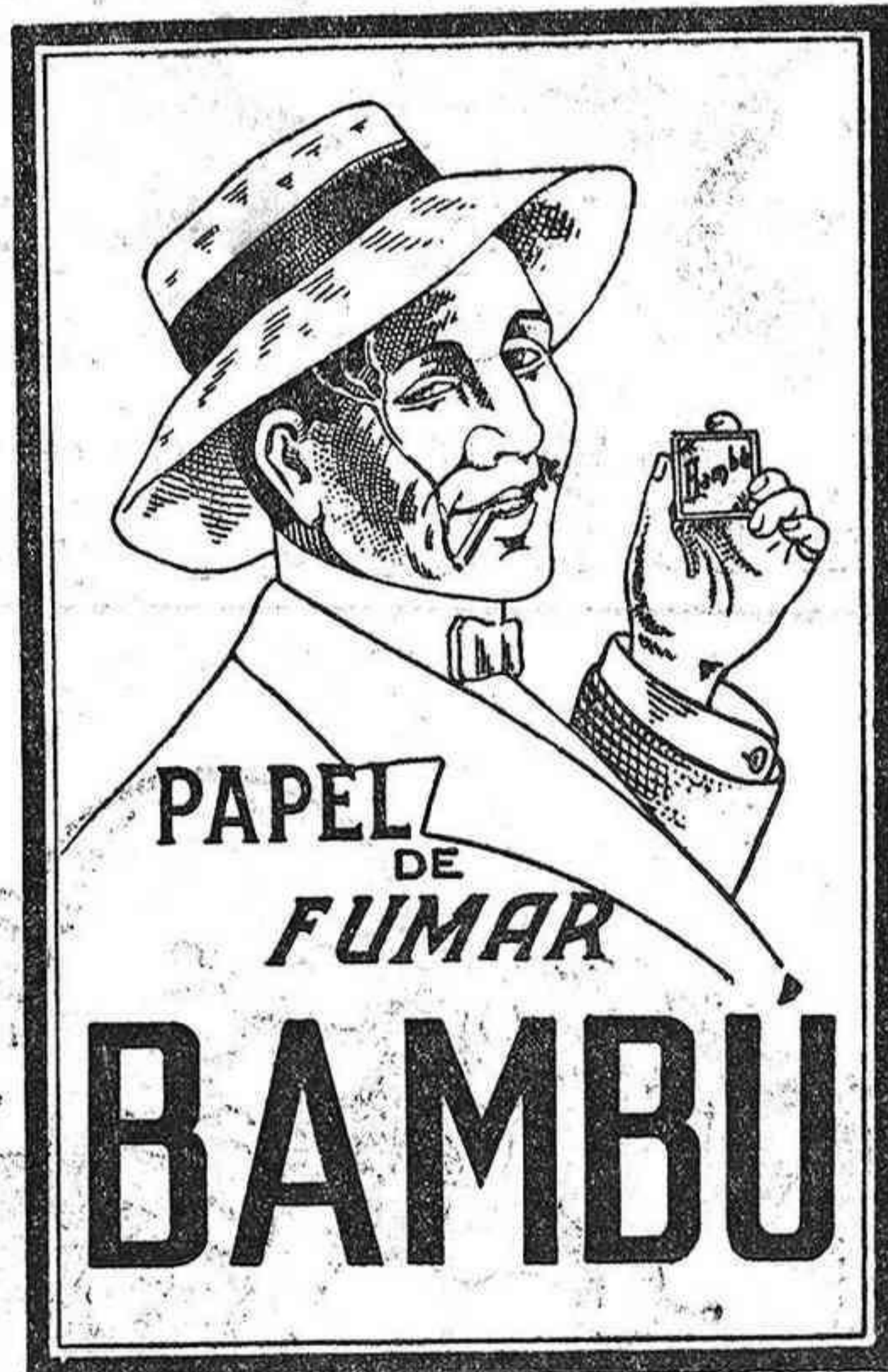


# L'ESQUELLA DE LA TORRATXA



— Què és aquest centre de contractació de la moneda?... Protestem d'aquest nou privilegi a Catalunya si no se'ns donen explicacions!!!





**VIES URINÀRIES**  
**Impureses de la sang-Debilitat nerviosa**

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

**Medicaments del Dr. SOIVRE**

**Vies urinàries:** *Blenorràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home. *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Soivre**, als malats es gaureixen ells sois, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

**Impureses de la sang:** *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

**Debilitat nerviosa:** *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *trèmolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona: totes les manifestacions de la *Neurasènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, metul-la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem velleja, sense fregar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0.50 ptes. en segells, per al franquèix a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

**FERROTIL**  
**ASTENIA GENTAL (IMPOTENCIA)**  
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

Específic de l'  
 De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orguè, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dutrem  
 Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631  
**Preu: 21'75 ptes.**



# L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20

BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5



## CRÓNICA

### Plaça Macià, club d'avançats



NA sessió política del club d'avançats, que s'instal·la gairebé cada dia a la Plaça Macià, és molt suggeridora. És una autèntica sessió política.

Els nostres polítics somriuran de la comparança. Prop del brollador del centre de la Plaça, sota les palmeres orgulloses, un orador improvisat enceta un tema d'escatiment.

A l'instant surt el que dissenteix, i el diàleg s'entaula.

Hem dit diàleg i s'havia de dir baralla.

Els que parlen, més que atents al que diuen, cerquen amb els ulls l'aprovació dels oients. Es veu que parlen per a la galeria. (Una rialleta irònica els fa aixecar la veu, una xangla els arrenca un insult, un dissentiment els torç el gest.

La barreja d'idees és divertidíssima. El diumenge passat oírem parlar en els grups de la Plaça Macià d'Aristòtil i dels gnòstics anglesos (?). Es tractava d'una mena de Serra Hunter, gran teoritzador. Aquest contendia amb una mena de dictador estil Dencàs que propugnava per uns «escamots» morals que sostinguessin les doctrines de l'Estat. Adhuc —i cal suposar-ho— que sostinguessin les doctrines dels continuadors dels gnòstics anglesos.

Les idees d'aquests polítics avançats són absolutament confuscionàries. Es veu que hi domina l'etiqueta comunista i anarquista, però el garbuix és sobirà i la conseqüència eminentment política: ningú no s'entén, ni ningú sap on van. Xerren. Passen el temps. Es convulsen i s'epileptitzen.

De quant en quant una noia rodanxona o riallera, que va a omplir el seu càntir a la font, o que passa trencant nous amb el seu sorço, s'emporta els ulls dels polítics. Es quan s'esqueixa l'escatiment que cerca fer feliç la humanitat per a atènyer la solució de com seria possible un quart d'hora de felicitat pròpia. Per sortir per a la noia, la política és un carro de foc com el que s'emportà Henoc, i els polítics fugen arrabassats pel carro d'aquest món de realitats per a tornar al seu món d'utopies i de baralles.

El club d'avançats de la Plaça Macià és una bona imatge de club polític i un bon marcadore dels efectes de les teories polítiques. Cal veure com són polítics, en el pitjor sentit del mot, alguns dels escatidors que

es diuen apolítics del club dels avançats de la Plaça Macià. Això que els seus escatiments juguen per fora del factor interès personal i mitjà de vida i de reconet pel temps de les vaques flaques!

Les teories són imprecises i serveixen únicament i exclusivament per a fer frases. L'home es fica dintre d'elles com si es fiqués sota una cucurulla i no fa altra cosa que treure els punys i enfortir la veu perquè el coneguin. L'element vanitat juga en primer terme. L'element impreparació pretenciosa li va al darrera. Cal veure com xerra qui res té per dir, qui, com çalsevol regidor Sagarra, no té altra arma que un deix pengimpenjam i una cridaire gosadia! Cal veure com vol imposar-se el primer home que sent vora seu una mostra d'aprovació! En la Plaça Macià hi veureu cada Lluhi en germen que treu foc!

Què mitjança gran diferència entre el nostre món polític oficial i el club dels avançats de la Plaça Macià? Convenim que sí de bon grat Però la diferència, sobretot essencialment, no és tan quilomètrica. Per sota s'hi fan albiradores les mateixes característiques. També, de tant en tant, en les solemnitats diumengeres del nostre gran món polític directiu, surten Aristòtil i els gnòstics anglesos. Seguidament surt l'element passió i el personalisme virulent fa que les pròpies veus tinguin per primer oient les pròpies orelles i per segons les rialletes, els viratges i les externes mostres d'aprovació dels altres. També hi passa la noia que s'emporta l'admiració dels qui cerquen la nostra felicitat i, ai las!, algunes vegades el bitllet de mil pessetes que paguem tots. No volem silenciar que també la impreparació insolent i l'estultícia de cap de fusta hi van ben marques.

En el club dels avançats de la Plaça Macià s'hi sent el parentiu de polítics amb polítics siguin els uns homes amb comanament i els altres aprenents d'ideologies a entronitzar algun dia.

Que en aquesta nota fem la rebentada general del polític? Del polític autèntic, no. Del polític més corrent, sí.

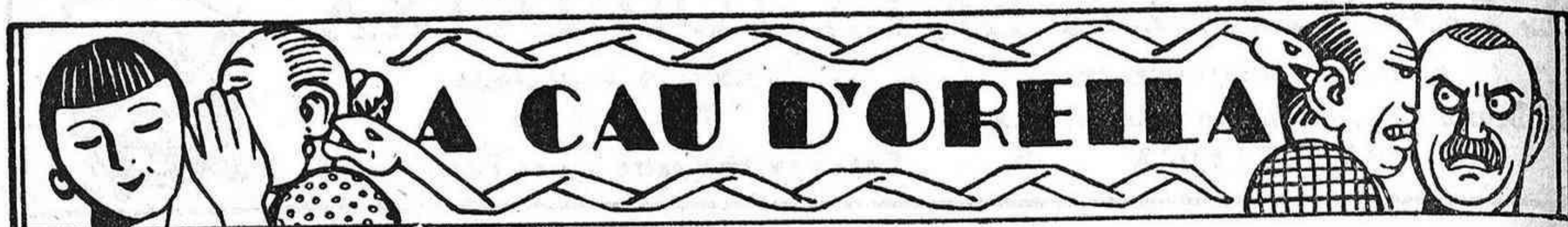
Vivim temps que necessiten homes sense la xerrameca impreparada dels avançats de la Plaça Macià i sense l'individualisme capolador d'alguns altres. Per dissort nostra aquests temps semblen cridar el polític que els és més perjudicial, el polític que els ha de portar a la fallida.

Es fan moltes lligues parauleres contra la vinguda dels dictadors i amb els fets es criden els dictadors.

Actuant de poble hem de dir que cal començar a protestar i a exigir un viratge. Als nostres polítics oficials no se'ls pot cobricellar amb la despectiva indiferència que les palmeres de la Plaça Macià cobricellen els avançats del club que s'instal·la a l'aire lliure al seu dessota.

Es per això que L'ESQUELLA DE LA TORRATXA creu que avui adhuc la sàtira ha de deixar d'ésser anàrquica per a tornar-se sàtira activa d'intervenció. I es prepara per a intervenir.





### UNA ANECDOTA DE L'IGNASI IGLESIES

En un grup de polítics aprofitats, i en un saló de la nostra Casa Gran, un regidor conta una anècdota de l'Ignasi Iglésies polític.

«Un dia —diu el qui ho conta—, l'Ignasi Iglésies —que aleshores era regidor—, va rebre un sobre tancat. El va obrir i es va trobar amb una bonica quantitat: deu mil pessetes. No havia de fer res més que afegir el seu sí en una votació que ja comptava amb majoria. Aquests sobres tancats són tan convincents!

L'Ignasi Iglésies s'indignà, volia esqueixar les deu mil pessetes. Obtà finalment per tornar-les amb una carta plena de dignitat, de repulses i de fàstic.»

«El bo és que els components de la comissió a la qual pertanyia Ignasi Iglésies —segueix dient el que

narra—, passaren tots per lladres i com a conseqüència l'Ignasi Iglésies també.»

—Qui el fa ésser tan ruc —contesta un dels polítics que escolta l'anècdota—. Això dona l'ésser idealista.

I la satisfacció intencionada amb què diu els seus mots es corona amb l'escumera alegre d'una riallada.

Aquest comentador tan pràctic és un dels que, amb més probabilitats d'èxit, treballa la seva candidatura per a la propera planxa electoral de regidors d'Esquerra Republicana de Catalunya.

### VIATGE EN PORTES

S'ha d'anar a fer un viatge a l'estranger per estudiar el funcionament dels forns crematoris.

Els afavorits preparen les maletes, les caixes municipals s'obriran abundantment i els pobles a visi-

tar esperen com a candeletes la vinguda dels regidors barcelonins que tanta fama han conquerit després del viatge Pere Comes i acompanyament a Anglaterra.

A Londres perdura la idea que els nostres regidors despenen més que els rajàs hindús, saben fer quedar molt bé l'Ajuntament que paga i en dir Ajuntament volem dir la nostra ciutat.

Ara el viatge per a estudiar forns crematoris augmentarà a més no poder la fama de Barcelona, Xauxa opulent.

I aquestes disbauxes, perquè tinguin més to, són fetes en temps de crisi.

Refinaments dels nostres mai prou ben ponderats administradors.

### EL SENYOR ROSSELL I VILAR, POETA

El senyor Rossell i Vilar, el dels conills blaus, per força havia d'ésser poeta.

Per la indiscreció d'un amic hem sabut que enguany havia escrit als Jocs Florals, obtant a la Flor Natural.

Malauradament la poesia no li ha estat premiada. No es pot sortir d'injustícies! Tampoc ha estat premiada una oda del senyor Pere Comes que cantava la fe.

A l'amic, deu el senyor Rossell i Vilar la glòria que conquereixi amb la publicació d'aquest fragment que s'ha fet arribar a les mans d'un redactor de L'ESQUELLA. El divulguem amb molta satisfacció. La poesia es diu «Donzella de cabell ros» i duu per lema «Damunt dels teus pits reposo». Hem de suposar que els pits de la donzella de cabell ros feien un bon coixí.

—«No puc venir, donzelleta, no m'es-  
[peris.]

Estic aquesferat a l'oficina  
on el meu pobre cap sempre barrina.  
No m'esperis! No m'esperis! No m'es-  
[peris!]

Tu pensaràs amb mi! Jo penso amb tu,  
sona com un fil d'or i de carn forta.  
Un ordenança engalonat tusta la meva  
[porta]

i el pensament que voldria per a tu,  
[sols per a tu!]



—Encara continues fent vaga?  
—No en faig: me la fan fer.



Creiem que tothom convindrà amb L'ESQUELLA que la situació poètica que ens presenta el senyor Rossell i Vilar és extraordinàriament tràgica.

Mereixia la Flor Natural dels Jocs d'enguany.

«TODO EL MUNDO LO TIENE POR LOCO»

La sessió passada de l'Ajuntament l'omplí el concurs de motoristes.

En Samblancat fa un discurs. Ens assabenta que en la Comissió de circulació són cinc, que ell en vet tres a la sessió, però que en realitat la comissió és un: el senyor Vàchier.

Al senyor Vàchier «todo el mundo lo tiene por loco». El pobre home treballa tant! Es d'altres comissions, però el seu amor l'ha portat a voler ésser únic en aquesta comissió de cinc, i en un problema com el de circulació que mai és prou ben pagat pels maldecaps que dona. Tothom té per boig el senyor Vàchier, aquest magnànim sacrificat que ho ha deixat tot per a dedicar-se únicament i exclusiva a la gran tasca d'endegar la circulació barcelonina. El discurs del senyor Samblancat es fa efusiu i tendre. Sempre que pot, repeteix que tot el món té per boig el senyor Vàchier, l'home després i d'amples espatlles d'Atlant.

Els únics que dissentim de l'opinió del senyor Samblancat som els de L'ESQUELLA. Samblancat creu que tot el món té el senyor Vàchier per boig. Nosaltres creiem que és el senyor Vàchier el que ens farà tornar boigs a tots.

Quant a ell, sap bé el que fa: s'aixeca un edifici... no volem dir de ciment armat, volem dir de glòria.

## LLENGUES DE SERP

Es parla d'una malaltia del senyor Vilalta, cap de la majoria del nostre Consistori.

—El seu cap era petit per tanta cosa —diuen que va dir el senyor Armengol del Llano.

—Farem cap de la majoria municipal el senyor Escofet —proposà el doctor Aiguader.

—L'exposem al mateix perill del senyor Vilalta—replicà un regidor de bon cor el nom del qual no ens ha estat dit, però que creiem que era el senyor Oller.

El senyor Casanelles diuen que va replicar a l'acte: «La fusta del cap del senyor Escofet és prou forta per a resistir el que sigui.»

Ja amb aquesta seguretat, la veu de la majoria de l'Esquerra Republicana de Catalunya en el Consistori la portarà des d'ara el senyor Escofet.

L'enhorabona!

## CAPELLA DE CEMENTIRI

Es un bon capellà i sent l'hora. Ell no imposa els seus rites. Només cerca fer un client i cantar uns responsos. Fins els canta de franc.

Aquest capellà de cementiris és un gran amic del senyor Giralt. I en fa l'elogi.

—Oh el senyor Giralt!—diu—. Ja de petit era un xicot molt aprofitat, estudiava amb mi!

El capellà de cementiris mostra la gran alegria de recordar aquests estudis.

—Si hagués seguit estudiant, ara ja seria cardenal!

El senyor Giralt cardenal! Meravellosa evocació!

El capellà de cementiris també en gaudeix. Dies de seminari, preparacions teològiques, etc. I amb l'aprofitat que el senyor Giralt era ja aleshores.

No sabíem aquest passat del senyor Giralt. Sentim que el Sacre Col·legi no l'hagi pogut comptar entre els seus membres!

Tan aprofitat com era... i com encara és!

# GLOSSARI

## DE LA VALENTIA

Llegia l'altre dia, el pasat dissabte, un volum d'història, quan vaig assabentar-me de la topada d'un *autoòmnibus* —aquests *autoòmnibus* que van massa plens— amb un tramvia. Naturalment, va entristir-me la tragèdia. Després, però, vaig retornar a la lectura del volum d'història en el qual es cantaven les glòries i la valentia del Cid. I, inconscientment relacionava els dos fets.

I pensava que l'home esmerça més valentia en la vida ultracivilitzada d'avui que en la vida salvatge d'ahir; que és més valent l'home que avui puja a un *autoòmnibus* que el que guanyava batalles en èpoques del Cid: aquelles batalles en les quals no hi havia artilleria ni gasos asfixiants, aquelles batalles en les quals morien set o vuit combatents... i això perquè se'ls havia rovellat el ferro de les calces i no hi havia gaire higiene.

Abans ésser valent no tenia importància ni es necessitaven moltes condicions. Tothom podia ésser valent. Tan sols calia un xic de bona voluntat. Per tant, hem de pensar —i perdoneu-me l'expressió massa vulgar— que, referint-se a la valentia dels passats, la Història ens dona més pa que formatge.

En l'època del Cid —i cito el Cid com exemple de valentia—, la gent vivia en cases les parets de les quals eren de pedra, i no de cartó com

les d'ara, i tenien un metre de guix.

Les portes eren plenes de cadenes i per a portar la clau es necessitava un home de força. Anaven vestits de ferro de dalt a baix, de cap a peus, i això no tenia més que un inconvenient: que ploqués. Quan plovia es rovellaven. No hi havien altres armes que la llança, l'espasa, la massa i el punyal.

Malgrat això, passaven per valents.

Jo, però, hauria volgut veure el Cid avui, vivint en una casa moderna, amb parets de paper i ascensor que fins i tot, de tant en tant, funcionen; convivint amb el metro, els tramvies, els *autoòmnibus*, la grippe, el bar automàtic, i amb la star.

Tot això sense ferramenta, i vestit com les persones de bé: amb un vestit de trenta duros, pagat a terminis. Ja veuríem què en quedava de la valentia del Cid. Ja veuríem quin paper hi hauria fet en la guerra dita europea. Ja veuríem quin paper hi hauria fet durant el pistolerisme de Martínez Anido.

Per tant, com que això no és possible, he de creure que qualsevol barceloní del nostre temps és molt més valent que el Cid.

## VIRAI

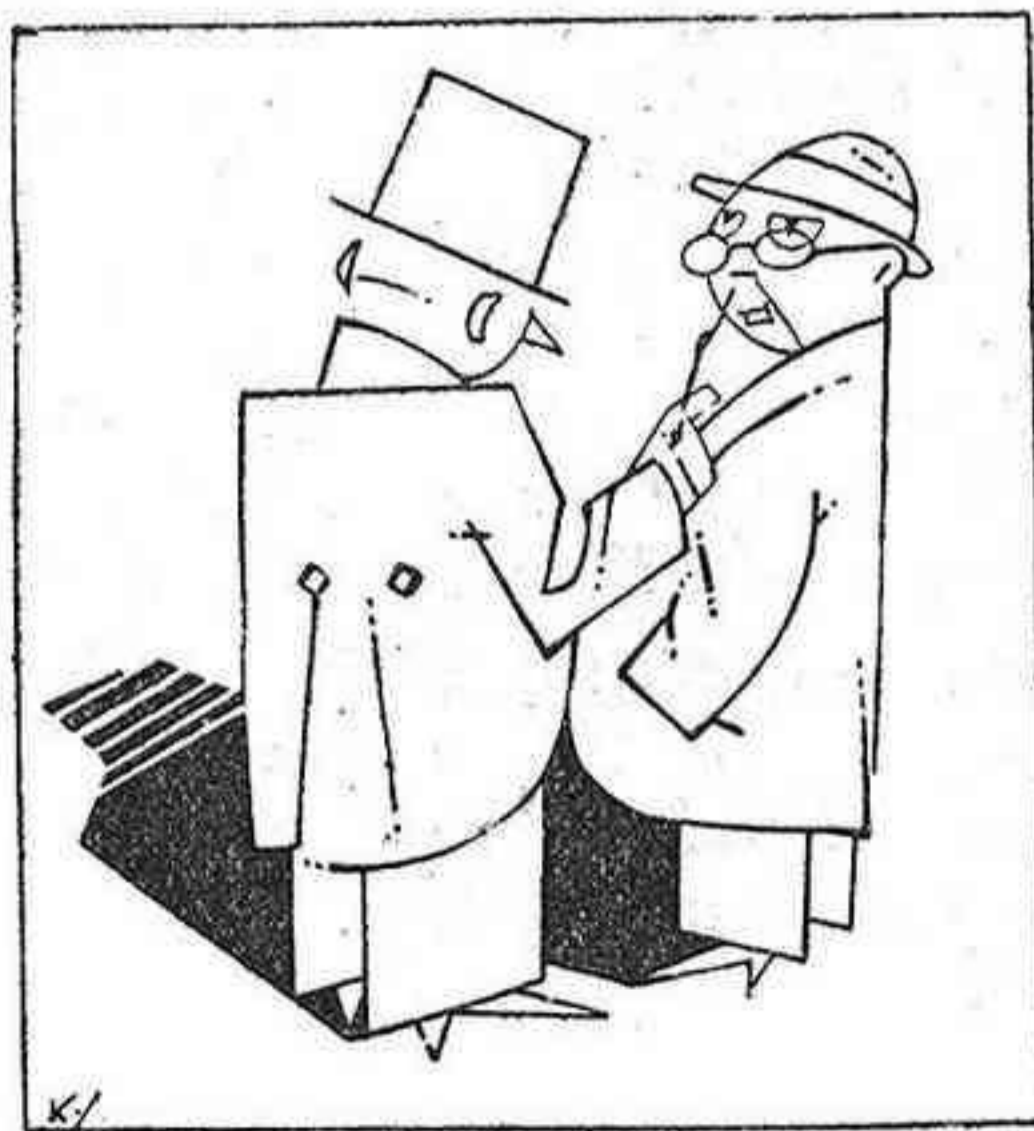
Compreu tots els dijous

“El Carrer”



## Dels anarquistes d'ara

La gent va donant-se compte que no és possible confondre els fets polítics amb els fets delictuosos. La gent va comprenent que cal aclarir el cap amb idees concretes i apartar les boires sentimentals que espesseixen els ambients. No és possible confondre la puresa d'una idea amb l'instint pervers de pertorbació i desordre. Quina santa i beatífica bestiesa és tot això de suposar que amb mil o dues mil bombes s'acabarà la burgesia! Quina lamentable desviació mental la de creure que amb quatre assassinats i sis assalts de banc es fa bona la idea anàrquica. L'anarquisme ha tingut herois —diguem-ne herois dels pertorbats— de tota mena i ha arribat ja a un període de saturació social. Trotski els va liquidar en una setmana. El nihilisme va quedar anorreat perquè deixant-lo créixer no hauria pas pogut realitzar-se la prova social de Rússia. L'anarquisme és un producte que creix en les mentalitats simples on la incultura fa el seu fet. En un país mitjanament culte no es pot pas produir l'anarquisme com un fet social considerable que és el que passa a Barcelona. El meu admirat amic Jaume Miravittles, que té una clara noció del periodisme polític, ha dit dels anarquistes coses perfectament exactes i entre aquestes, aquella de què «quan l'anarquista s'emancipa, posa botiga». L'anarquisme no sap mai el que vol ni com acabarà. Per la manca de doctrina i per la pura manca de moral, encara que es parla d'una moral anar-



### De política

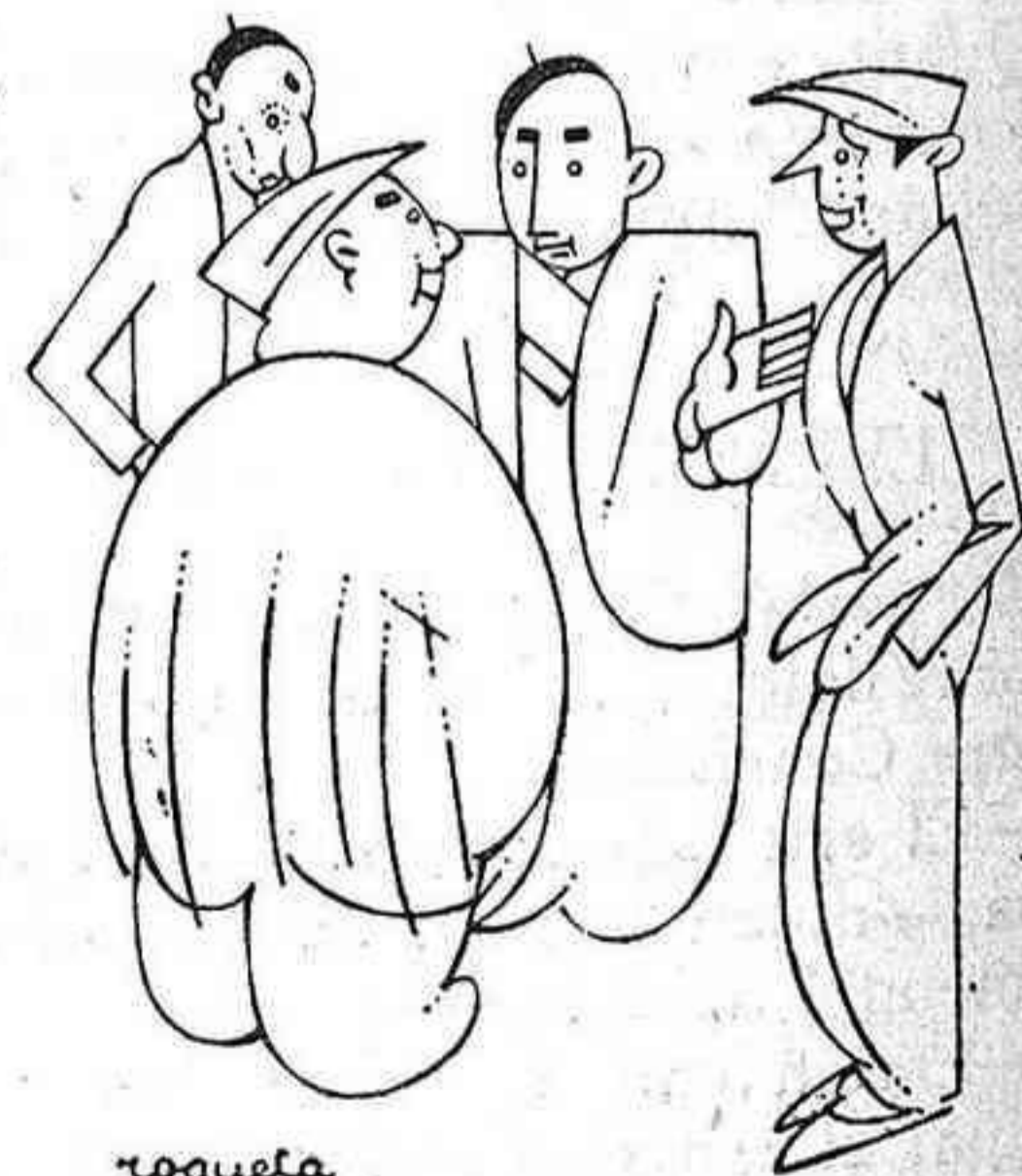
- Ja ha vist, don Magí, com han quedat les dretes!  
—Prou, completament ajegudes.

quista de la qual els homes d'acció de l'anarquisme se'n riuen. L'anarquisme actual i barceloní més que una idea és la carota amb què s'encobreix una tàctica criminal. Un lladre, un macarró, un assassí, un atracador són en resum, el que el seu nom indica: lladre, macarró, assassí o atracador. Però el lladre, el macarró, l'assassí i l'atracador de Barcelona ha descobert un mitjà divertit i amable per passar per herois de la societat actual i aquest mitjà o truc és dir-se anarquistes, i anarquista d'acció. Llavors encobreixen els fets delictuosos amb l'excusa de què són fets per una idea, i el lladre roba per ideal; el macarró viu de les dones per idealisme; l'assassí mata perquè serveix millor la causa, i l'atracador no fa altra cosa que avançar-se al repartiment general que s'haurà de fer el dia que triomfi «l'ideya». Hi ha gent tan cànvida, que encara creu amb tots aquests trucs sentimentaloides dels que no són res més que uns vulgars criminals. Amb l'excusa de dir-se fills de Ravachol, de Caserio, de Pallas o de Salvador; amb l'excusa de passar per lectors de Tolstoi o de Francesc Ferrer els més baixos estats socials volen passar per venjadors de les desigualtats burgeses. Si tinguessin entre ells un Francesc Ferrer el liquidarien o el xiularien, com xiulen a Pestaña; si sortís un Tolstoi a parlar de l'anarquisme amb la forma pueril amb què tracta el nihilisme en, per exemple, el seu llibre «La revolució russa», se'l treurien de sobre i li dirien que està guillat. L'anarquisme, parlem d'aquests elements que s'han dedicat a viure independentment dels homes o de les dones—macarrons de proletaris o de prostitutes—avui en dia i en aquesta Barcelona, no és res més que un valor contrarevolucionari del qual se'n serveix la reacció per als seus jocs polítics. Com es varen servir de la inquietud de Bela Kun per a produir més tard una reacció com l'actual d'Hongria. I el moviment social que varen «crear» Salvador Seguí i Angel Pestanya, i del qual n'haurien pogut fer una força viva i extraordinària ja entrant pel camí sistemàtic d'un valor comunista, que és cap on possiblement l'hauria conduït Salvador Seguí si s'haguessin resolt certes coses o bé deixant-

lo en l'acció intensa proletària d'emancipació moral i material, ha quedat fet una pobra cosa per la direcció lamentable a què l'han conduït quatre bandarres insignificants en quant a valor cultural i considerables per la seva dosi de criminalitat. Sembla mentida que l'obrer català, tan ben disposat per una obra social intensa, s'hagi deixat arrossegar a la fallida dels seus ideals per quatre homes que amb les fitxes policiaques a la mà se sap perfectament que han estat falsificadors de moneda, contrabandistes, explotadors de dones, etc.

El sindicalisme català a hores d'ara amb les sumes que han passat per les seves mans hauria pogut emancipar-se ell mateix adquirint totes, absolutament totes les fàbriques de Catalunya i fent-se el proletariat la pròpia emancipació, passant d'obriers explotats a amos de les indústries autòctones de Catalunya. Si els directors del moviment obrer a Catalunya haguessin volgut fer el que ha fet una cooperativa modesta de Mataró, en la qual ha intervingut brillantment Joan Peiró, s'hauria ampliat de tal manera, que la producció avui estaria en mans del proletariat més intelligent i humana de la península. Però els directors del sindicalisme ja sabien el que es feien i en lloc d'enriquir l'obrer que s'hauria sentit atret a la propietat col·lectiva i, per tant, conservadora —segons ells— s'han estimat més emprar-ho en armes i municions que per molt diners que han costat no arriben a justificar els que s'han despès amb altres intencions...

FRANCESC MADRID



roqueta

- Noi, avui he somiat que hi havia crisi.  
—Doncs t'ha passat el mateix que als radicals, que també somien.



# L'home que fa titelles

(ESTAMPA DE LA CIUTAT)

Es un home que va pels carrers de la nostra ciutat amb un teatre de titelles a coll, seguit d'un estol d'infants que esperen on s'aturarà per a gaudir d'uns moments d'alegria.

Es un home trist; un home que sembla enemistat amb la rialla; que camina amb cert aire de preocupació...

Ell, però, lluny d'aviar els infants amb un regany com fan la majoria dels nostres venedors ambulants, els deixa posar tan a prop de l'escenari que fàcilment es poden adonar dels secrets i ressorts que més tard han de fer les delícies seves.

Quan ha cercat un recó de carrer, un recó d'aquells on l'armatost no interrompi el tràfec habitual, para curosament l'embalum de cartons i fustes i es disposa a començar la funció.

Surten en Tòful i en Tonet, dos putxinellis que així que es fan amics ja es colpegen. A la primera garrotada que rep un dels dos —segons on la rep en Tòful, i segons en quin carrer en Tonet—, el públic improvisat crida de joia i celebra amb aplaudiments aquella esbatussada.

Els titelles han parlat poc. I ho han fet en una veu tan prima —no de llengueta, sinó en una veu natural, veu un xic còmica i estrofolària—, que gairebé ningú no els ha entès.

La veu d'aquell home, que hauria d'ésser veu d'optimisme, veu alegre com un picarol, és una veu afeblida i sense matitzacions. Veu que sembla encomanada d'aquell via-crucis —anar per aquests carrers de Déu amb un teatre de titelles a coll tanmateix ho és un via-crucis— i no l'entén tothom.

Però els nois riuen. Els nois riuen de veure aquell home com pateix una mica ajupit perquè dalt de la boca de l'escenari no surti la gorra. I el riure pren increment quan ja no és la gorra que està entre mig d'en Tòful i en Tonet, sinó la cara —tota la cara— de l'home mateix. Una cara pàl·lida i demacrada; una cara que els marrecs, demà, quan tinguin coneixement i consciència dels seus actes, recordaran amb pena i adoloriment.

¿Per què treu la cara l'home dels titelles? Perquè demana caritat. Perquè diu que «allò» que tant els

ha fet riure, representa el seu bocí de pa.

Quan aquest home, sense adonar-se'n, fa una miqueta de drama; quan demana uns cèntims per dinar, el públic —aquell públic d'infants— comença a dissoldre's d'una manera silenciosa i ordenada. No els interessa el què els diu l'home de la gorra. Els interessen les garrotades i les facècies d'en Tòful i d'en Tonet, sense tenir en compte que els dos putxinellis són l'home mateix.

El teatre ha quedat sol. L'home, resignadament, plega cartons i fustes i tot s'ho carrega a coll. Va a un altre barri més amable i més generós.

Camina pensatiu, capficat, concirós.

Les persones grans surten a veure'l.

Sent una veu de dona que crida: —Joanet! Joanet! Ja t'apanyaré, ja, quan vinguis!

—Estava mirant titelles—fa en Joanet.

—Qualsevol cosa et fa badar. Passa a dalt de seguida! Que no ho veus que això són «papadinerus»? Bona excusa té amb els titelles... Més valdria que anés a treballar!

Aquella dona que no agraeix la rialla i el goig de què acaba de gaudir el marrec, el menys que podria fer és compadir-se d'un home que comença a ésser vell i que viu —quan viu— de fer gràcia als altres sense que ningú no li doni res...

La veu de l'home devé més trista i més prima quan fa titelles a un altre carrer.

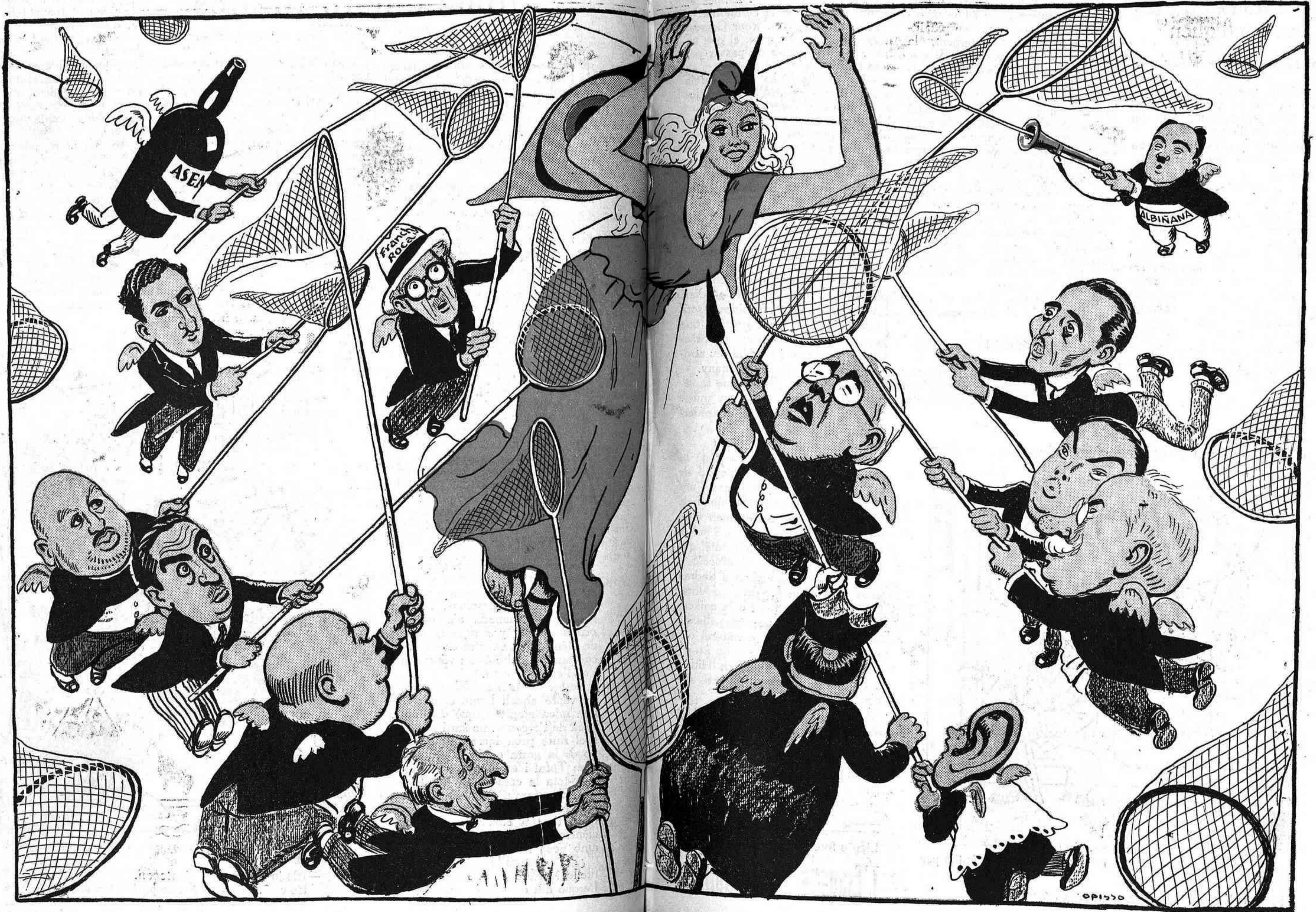
AGUSTI COLLADO



—Els japonesos no s'entenen.

—Es clar, home, com que parlen tan estrany!





Tots volen caçar la p...ona però... qui l'agafarà?



## Vuits i nous i cartes que no lliguen

EN FEM UN GRA MASSA

Es terrible haver de dir-ho, però és cert. El dia en què l'obrer s'avorrex més de tot l'any, és el dia de la Festa del Treball.

No hi han tramvies; no hi han cafès... Tot està tancat, els taxis no van...

Jo no comprenc com una diada de festa ha de convertir-se en un dia d'avorrimient i de tristesa.

No hi ha dret, senyors governants, a ésser tan radical, amb assumptes tan secundaris com és la Festa del Treball. Hi han una sèrie de coses, força més indicades que aquesta festa per a obrar amb l'energia de què han fet prova en aquesta festivitat. Sense anar més lluny, hi ha l'assumpte dels sense feina, el del port, el de la beneficència, el de la immigració, que reclamen tots ells, unes decisions promptes i enèrgiques...

Però es veu que no és possible.

Per ara el valor i la decisió dels nostres governants, no s'han manifestat en altra cosa que en paraitzar completament, idiotament, la vida de tota una nació... El que abans feien els catòlics amb la diada del Dijous Sant.

Doncs a això no hi ha dret, per dos motius. El primer, perquè no es pot fer la tnyeta a la gent, privant-los de mitjans de locomoció, i el segon, perquè és un greuge que sofreix l'economia del país, ja prou castigada.

A més, ara acabem de sortir d'una vaga, que va deixar Barcelona en un estat de tristesa llastimós...

Un estat com el que aquesta mal interpretada festa del treball, va deixar-la el dilluns passat.

A tot arreu del món se celebra aquesta festa obrera.

Però aquí, hem trobat el mitjà per a passar-la el pitjor possible.

### EL PERQUE DE LES COSES

El senyor Pere Comes, com tot-hom sap, va casar-se per l'Església.

Un redactor de «El Correo Cata-

là»», féu de testimoni, i publica el «compte-rendú» de la cerimònia.

Naturalment, a en Pere Comes, li va saber molt de greu, el que un laic com ell, hagués de passar per «crostàceo».

—Homes, no hi ha dret! —deia a uns periodistes—. M'he passat dos anys sencers dient pestes contra l'Església i els capellans. Dos anys! I per una vegada que em trobeu casant-me cristianament, ja m'esbronqueu! Sabeu per què no m'he casat civilment? Doncs perquè llavors la gent hauria dit, i amb raó:

—Mira quin hipòcrita! En Pere Comes s'ha casat pel civil.

### AL PAIS DELS BARBARS

Els teutons, els descendents directes d'Atila, continuen a diari fint les més grans estupideses sota la direcció del dement austríac, que per a millor poder posar en pràctica les morboses idees del seu atropellat cervell, s'ha fet alemany.

Ara, Hitler no permet que se celebri el centenari del gran músic Brahms, perquè aquest era de descendència jueva.

No hi fa res...

Brahms, no necessita, perquè es recordin d'ell, de l'autorització de Hitler, i de l'assentiment d'uns quants milions de caps quadrats amb ulleres, que no estimen altra música que la dels canons, i no tenen altres ideals ni sentiments, que la venjança, l'odi i la destrucció.

El dia que els alemanys tindran feina serà quan voldran celebrar l'aniversari de la mort o la naixença d'Hitler, quan aquest pallanga haurà mort ja de mort natural o... artificial...

Perquè després de mort, Hitler, anirà tot el més, al Canyet alemany...

Quina sort tens Brahms, que l'Alemanya actual no t'homenatgi! I és que amb tot els brams d'ase antisemites que deixen anar pels aires els addictes d'Hitler, no n'hi ha cap que, com tu, hagi pujat al cel dels grans homes.



—Ja ho ha vist; els de la Lliga no han donat ni un cèntim per als damnificats de Girona.

—Els de la Lliga sempre han estimat Catalunya.

Llegiu totes les setmanes

## L'Esquella de la Torratxa





Azaña:—Fuig, home! de valents com tu en necessito mitja dotzena per esmorzar.

## MERCAT POLITIC

(N'HEM DE DESCONFAR)

Aquest home —que ha estat darrer puntal de la monarquia— ara, per aquelles coses de l'atzar —de l'atzar i del capitalisme— segueix essent diputat.

S'ha passat dos anys —ben a contracor, ell ho sap: i també ho saben els seus altres amics, alguns diputats— aprenent a dir «visca la República».

Es una lliçó que el poble li va encomanar.

Ningú sinó el pobre diputat sap com li ha costat d'aprendre aquestes tres paraules.

Sobretot la darrera li oferia molta dificultat.

Es va passar nits senceres aprenent la frase:

—Visca—ca—la...

I no sortia d'aquí. Confonia —és natural— República amb monarquia.

Avui, però, ja la sap. Avui ha après de dir que visqui la República amb una gran facilitat.

Clar que els que coneixem aquest diputat que fou puntal de la monarquia fins en els darrers instants, veiem un món de farses i mentides en aquell mot República tan hàbilment disfressat.

Si el diputat «dur» de cap, que tant li va costar d'aprendre estimar

i respectar el nou règim —aquest règim que el poble s'ha donat—, estimés la República com cal, veuríem que segueix uns procediments més honestos i més lleials. El poble veu d'una hora lluny el republicanisme de certs diputats. El poble recorda l'adagi castellà de què «la letra con sangre entra» i s'adona que la «letra» no els ha entrat «con

sangre» a aquesta mena de diputats. Els ha entrat per força i per conveniència.

El diputat que avui —per fi!— ha après de dir visca la República ben clar i ben català; el diputat que després de dos anys d'assignatures i suspensos en els exàmens, ha aconseguit aprendre aquesta lliçó, no ens ha de merèixer respecte i confiança. Es un diputat que fa el paperot. Que viu al marge de la seva voluntat.

Mai no pot ésser republicà «de debò» l'home —regidor o diputat— que portant la representació d'un nucli determinat es complau en fer obra personalista i antipatriòtica en mires als seus interessos particulars, com actualment passa en els nostres Parlament i Ajuntament.

Cal que el poble tingui en compte l'actuació d'aquests republicans disfressats. Són homes «durs» de cap; estudiants de primer grau que fan veure que saben la lliçó de Visca la República, quan en rigor, sempre i en tots els exàmens han estat desaprovats.

Donar un visca la República en hores de conveniència o perill, no té cap particularitat.

Els l'han après sense saber de lletra.

O sense estimar Catalunya i la República, que és igual.

TINET



Els sense feina.

Escolti Don Lluís: ¿No podria donar-nos feina? Perquè la que te vostè és massa per a un home sol...



## ART I ARTISTES

### SALA PARES

La col·lecció de paisatges andorrans que en Joaquim Mir exposà a can Maragall, serven la tònica de sempre d'aquest mestre pintor, atemperada però, per una influència, diguem-ne sedant, de l'ambient a on foren copçats.

Fermes, com fins ara, les pinzellades d'en Mir dirieu que foren traçades per un temperament sotmès o una força retinguda per l'atmosfera calma i riallera de les altes valls d'Andorra. Això fa que, sense perdre gens del llur esplendor de colorit, les teles ara exposades tenen una major finesa de fons i fins una sensibilitat més asequible per a tothom que les obres d'altres temporades.

No cal pas detallar les pintures més remarcades doncs, cadascuna de per sí, tenen qualitats d'un ordre o altre que les fan dignes de l'admiració de tècnics i profans.

Sols com a informació val el parlar de les teles titulades «La noguera i l'església», «L'Interior» i «Prats de les Escaldes», tres de les que més fortament criden l'atenció dels visitants.

\*\*\*

A les mateixes galeries, en Josep Jorba exposa uns quadres que l'acrediten com a paisatgista, puix en aquest estil és molt més complert que en les figures que també presenta.

### LA PINACOTECA

Mantes voltes hem parlat, sempre amb elogi, d'en Jaume Duran i avui,

més que refermar, hem d'ampliar nostre concepte en judicar sota diferents aspectes les escultures exposades.

En termes genèrics cal dir que l'home inquiet, adust i enèrgic que és en Duran, fora del seu treball, es torna en un temperament reflexiu, serè i ponderat en posar-se a traduir en obres tangibles les concepcions de la seva pensada d'artista.

No ens pertoca fer un estudi psicològic del fet i sols parlar dels resultats i en analitzar l'exposició actual hem de fer-ho baix tres aspectes molt característics; com a escultura decorativa; com a obres monumentals i com a art plàstic en el més ample sentit del mot.

De qualsevol dels tres conceptes indicats, en Duran sap treure el màxim rendiment assolint la fita que es proposa; com a decoratiu, té un art plè de finor, senzill de formes i d'un sentit de modernitat nostrada. Els seus retrats i obres d'interior, tenen la força que els hi presta el ritme del gest, la correcció del dibuix i la sensibilitat anímica de qui les creà; finalment la escultura monumental o d'aire lliure està feta amb braç ferm, construïda vigorosament i concebuda amb la força necessària a tota obra que té per marc el blau del cel o bé per teló de fons els tons intensos d'un jardí.

Això és l'escultura d'en Duran, viscuda i sentida.

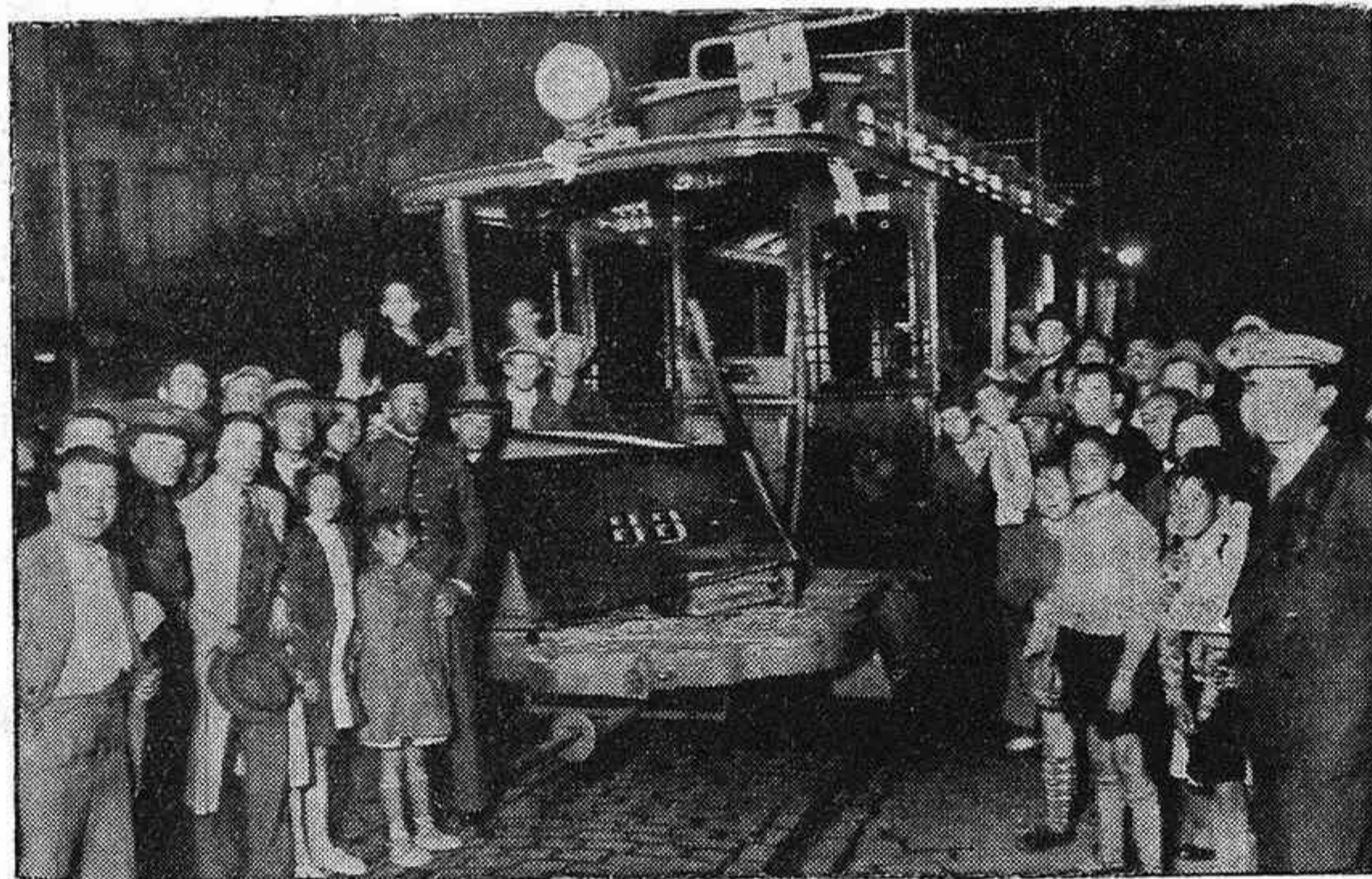
### GALERIES LAIETANES

Amb una tònica de finor que, per sí sola, ja donaria caràcter a l'exposició, en Pere Casas Abarca, amb la senzillesa de qui produeix sobrat d'inspiració i de mitjans tècnics, pot, sense esgotar el tema, apilar obres a on el motiu central, gairebé sempre únic, és una figureta femenina lleugera, ingènua i animada en un marc luxós, llampanat de colorit o inundat de llum de fons.

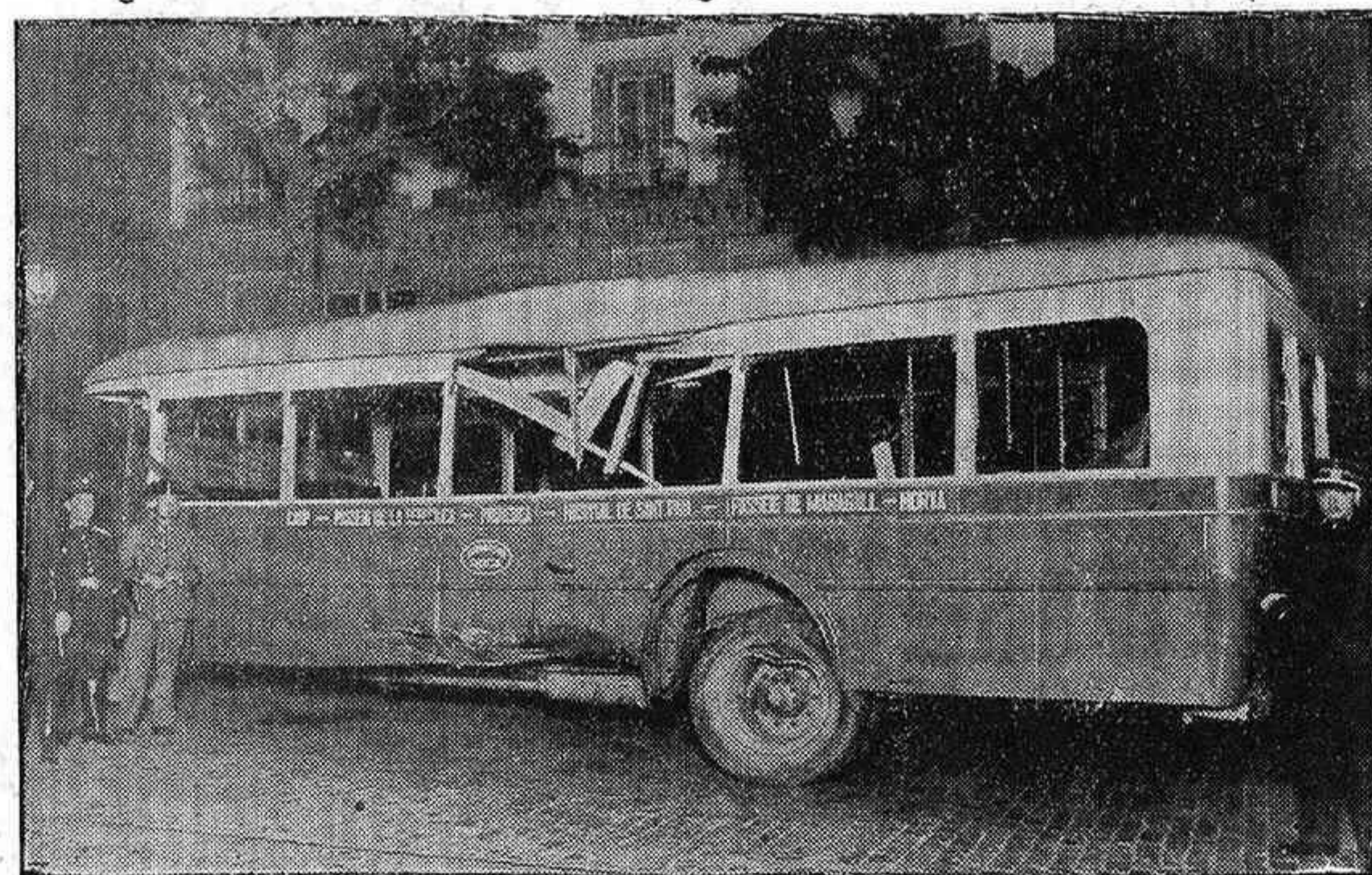
Sols un ver talent d'artista unit a un esperit delicat pot mantenir-se en una posició que, per quansevol altre, fóra un perill constant de caure en la més empalagosa pintura de «boudoir».

En Casas, dona la sensació de què és ell qui presta a les figulines que pinta l'ànima que tenen, i que la elegància de les actituds i fins de l'ambient no és més que un reflexe de la distinció intel·lectual del pintor.

La pintura és gaia per la factura, tant com per els assumptes, i reflexa un optimisme anímic que es comunica a qui la contempla; art amable i suau que és grat admirar però que sols pot conrear qui, com en Pere Casas Abarca, no necessita cercar temes



El tramvia que envestí l'autoòmnibus i que produí la catàstrofe.



El cotxe de la Companyia Roca que va resultar quasi desfet en el xoc contra el tramvia.



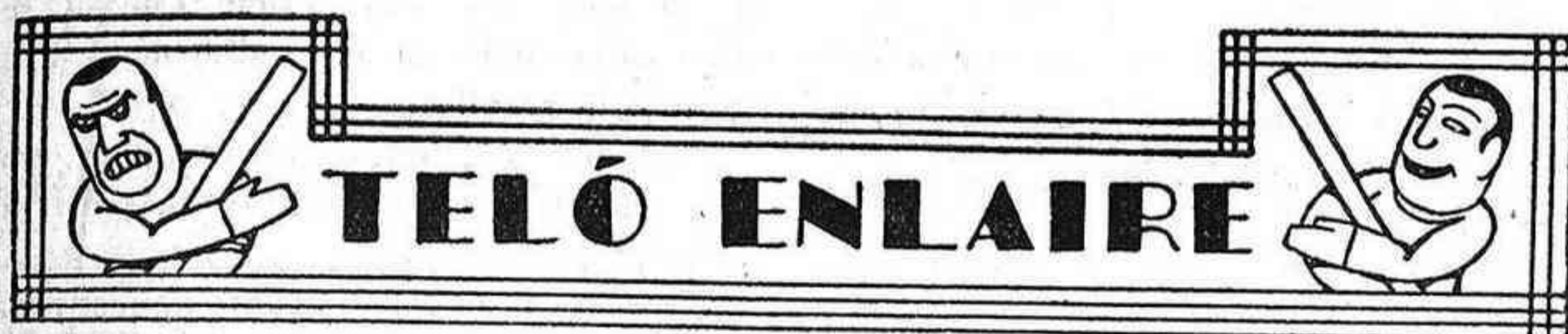
d'inspiració objectius sinó que, per sí sol, es capaç de transmetre al més ni-mi dels temes tota la força subjectiva de l'ànima.

\* \* \*

Aquesta vegada en Josep M. Gol ha deixat els vidres per a presentar-nos unes ceràmiques tractades amb una ideologia absolutament diferent. Als

colors vius i dibuixos minuciosos dels cristalls esmaltats han succeït les terres decorades a base de colors grisencs o apagats; figuretes d'un primitivisme rebuscat i tècnica sempre impecable.

L'èxit assolit abans continuarà en la nova especialitat conreada per en Gol. BORIEL.



## APOLO

## «El Trasatlàntic William's»

Es un trasatlàntic que pot ancorar per dret propi en ports del Pacífic. Ja del cantó de l'Atlàntic li recomanem Pernambuco. La Guayra, amb vistes a Caracas, també és un bon port per a ell. Barcelona, no.

En conjunt la internacional modernitat del passatge del trasatlàntic William's és ben tronada.

Aquells Danny et Eddy poden fer les delícies del públic internacionalment bonjan de Panamá. La tempesta començava a iniciar-se sota les seves veus de grill i les cordes del seu banjo.

Hi havia una mena de Lupita Vélez, cantadora del «maní», que es podia xucclar.

La Rosa Negra, èmula de Josefina Backer, també feia un gooig negre. Ballava i cantava com per acompanyar l'enterrament d'un parent ric.

Les «Love Sisters», es saczejaven com dues bones noies. En repòs, i amb etiqueta de Papiol, haurien pogut ballar la Marieta de l'ull viu.

Els germans William; del «Roxi» de Nova York, «pá el Roxi».

Salvem del fracàs i constatem-ne l'èxit merescut del «Trio Daresco».

Decorat i vestuari de tercera. El trasatlàntic William's ofereix primeres únicament als equivocats.

## ROMEÀ

Avui fa el seu benefici Maria Vila. Estrena «L'Acheteuse» de Steve Passeur. Ha traduït l'obra Carles Soldevila amb el títol de: «La dona que compra marit».

«L'Acheteuse», com totes les de Steve Passeur, és una obra àspra i agra. Cap autor català l'hauria pogut estrenar a Romea.

Els autors catalans han d'escriure coses de melassa, empolsant-les d'estirabots d'adroguer. Poder estrenar una obra com «L'Acheteuse» es deu al mercat

mundial i als drets de compra. Romea, quan fa un favor, reserva als autors de teatre català, el poc pagat honor de poder traduir.

Sigui com sigui, vinguin obres com «L'Acheteuse» a treure'ns el mal gust de la temporada actual del Romea, i de les directives que aquest teatre té: De «La portera dels ulls negres» hem passat a «El Pató davant del mirall», afer d'escales i d'indumentària. De la porteria al primer pis.

## POLIORAMA

Amàlia d'Isaura segueix fent empassar al públic obres com «La Locatis».

## BARCELONA

«Los Màrtires de Alcalà» de Antoni Paso.

Passo!

## CIRC BARCELONES

Festa del 1.er de maig. «Gran Companyia d'Art Modern Teatral».

## No ens faltava res més que això

Ara resulta que, invitats per l'Ajuntament de Barcelona, ens visitaran, i seran hostes d'honor de la ciutat, l'alcalde de Múrcia, el president de la Diputació del mateix lloc, i Miss Tracoma; ai! vull dir Miss Múrcia.

Encara més murcians...

Deuen venir per a veure si encara hi ha lloc als nostres hospitals, per enviar-hi més gent de la seva terra...

Es allò que diuen... «No quieres caldo? Tres tazas...»

Al pas que anem, aviat seran hostes d'honor de Barcelona, el cap de les tribus hurdanes, el president dels Callistes de la República d'Andorra, i el cosí valencià del nebot del cunyat del secretari del cap dels burots de Perpinyà.

I menys mal, si a Miss Tracoma, no li dona per anar al Parlament de Catalunya, i fer parar la sessió, o anar a saludar el director de la Companyia de Tramvies o d'auto-òmnibus, i fer parar, encara una vegada més, el trànsit d'aquesta desgraciada Barcelona, que no va ni amb rodes.

¿Saben les obres d'art moderna que fa aquesta Companyia?

«La Portera de la Fàbrica» i «Juan José».

Els actors són una meravella!

WORK.



Com rebran a Don "Ale" els valencians, el dia que arribi a València.



## ESQUELLOTS

El senyor March se'ns torna generós. Sembla que a l'emprèstic fet pel Govern de la República ha volgut contribuir amb quatre milions.

Això ho fa per captar-se la nostra simpatia.

1, de passada, tallar el cupó.

\* \* \*

Aquell truc d'insultar un guàrdia per a que et fiquin a la presó, és una mica passat de moda. Ara n'hi ha un altre de millor.

Veieu, sino, el que va fer Guillem Cobat l'altre dia.

Es va presentar al Jutjat i digué que hi anava per tal de complir una pena que li havia d'imposar la llei, puix duia una arma sense el permís corresponent.

Ens fa l'efecte que el Cobat no és capaç de matar una mosca.

Posava en pràctica un nou procediment:

\* \* \*

D'Alemanya diuen que, en el successiu, no s'admetran boigs en els manicomis si no pertanyen al nacional-socialisme.

Trobem que és una excel·lent disposició.

\* \* \*

A París han celebrat la setmana de bondat que consisteix en ésser bo vuit dies.

¿Ací, a Espanya, no la podríem implantar?

No ens sabríem avenir de viure vuit dies en pau i tranquil·litat.

\* \* \*

En un teatre de Madrid, sembla que donarà una conferència política el senyor Cambó.

El senyor Cambó, pel que es veu, ja no té agonia.

Ho celebrem de debó.

L'ex-ministre de la monarquia és el més indicat per a fer-nos rescabalar el bon humor.

\* \* \*

República? Monarquia? Catalunya! — va dir un dia—un dia que devia estar molt de broma l'ex-ministre de la monarquia senyor Francesc Cambó.

Hi ha comèdies que si es veuen més d'una vegada cansen l'espectador.

\* \* \*

A Nankin sis atracadors assaltaren un banc i les autoritats els han fet afusellar.

Al públic no li fou permès de veure l'execució, però sí de veure els cadàvers que foren exposats al carrer per exemple de tothom.

No fem comentaris en pro ni en contra d'aquestes execucions. Ens limitem a dir que, a Nankin, no és fàcil que hi hagi tornin a haver atracadors.

\* \* \*

Alguns botiguers de la nostra ciutat —encara en tenim, encara, de senyors Esteves—reben propaganda alemanya signada per aquell Govern.

També en rebien en 1914.

Per ells no ha passat el temps.

\* \* \*

Aquests botiguers que reben la propaganda, es pensen que així van contra els ideals de democràcia i de llibertat. Però no s'adonen — oh, la inconsciència! — que demà els pot sortir molt car.

¿Que no tenen fills els nostres botiguers?

I si en tenen ¿què no ho veuen que fomenten la guerra?

Perquè, a despit de què diguin el contrari, Alemanya i Itàlia són les enemigues de la pau.

Que hi pensin bé en això els homes que encara creuen en militars i dictadures!

\* \* \*

Per als damnificats de Girona s'han recaptat, en total, 50,000 pessetes que han donat Ajuntaments, societats particulars, dependents, obrers...

Cal fer constar que cap entitat de la Lliga no ha contribuït a la subscripció.

Els no estan per altra recapta, que la recapta de vots.

Per aquesta, tot, tot ho donarien...

Qui no els coneix aquests senyors?

\* \* \*

Lerroux és l'home de les declaracions. Enraona tant i tant que és impossible fer comentaris sempre si no volem passar-nos el dia treballant.

Però tampoc fóra just deixar perdre les de l'altre dia:

«...espero—va dir—que se acabe la sessió de esta tarde para esperar la semana próxima que espero será la semana trágica...»

Don Alexandre!... Per Déu i pels sants! Una setmana trágica, a aquestes hores? Vostè ens vol mal!

Expliqui, si vol, anècdotes tan divertides com aquella del caçador; faci xistos i brometes; somrigui maliciosament..., però no ens parli de coses trágiques. Miri que patirem del cor...

\* \* \*

Sembla que el senyor Ametlla va ordenar a la policia la *recollida* del llibre «Carne Cruda» original dels nostres amics Francesc Oliva i Ricardo Opisso, el popularíssim dibuixant.

Tota vegada que l'esmentat llibre conté certes al·lusions a la ineficàcia actual de la policia en el que es refereix a l'aspecte de prostitució, toxicomania i tracta de blanques, desitjariem que el senyor Governador declarés si es deu a l'esmentat la recollida.

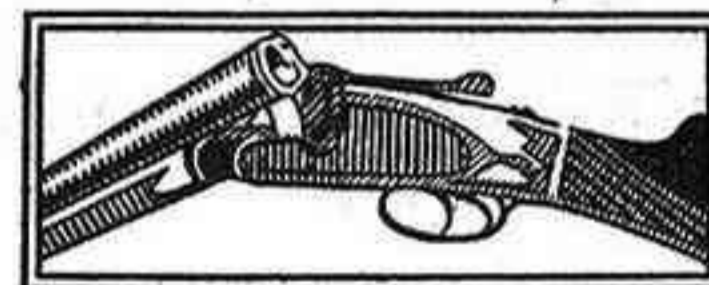
Cap dels dos amics nostres han emprat mai les activitats llurs en realitzar treballs fora de llei.

Esperem la concreció sobre aquest punt i creiem que el senyor Ametlla desfarà l'error si hi es.

## Correspondència

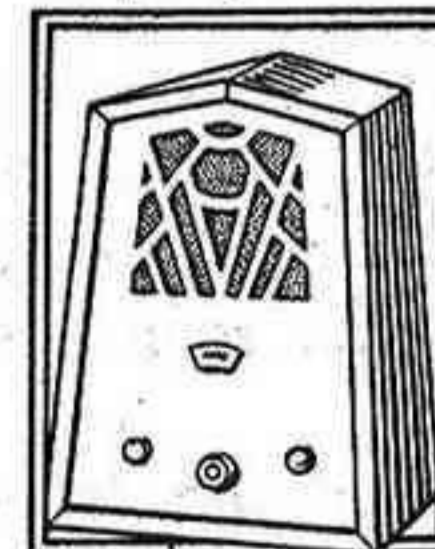
J. Ros.—Nosaltres volem versos purament festius.—J. Fernández.—Anirà retocat.—S. Sauri.—No serveix, és massa llarg.—M. Tous, S. Mir, R. Ramos.—Mirarem de aprofitar quelcom. — P. Ros.—No podem complaure'l.—P. Verges.—Moltes gràcies, envii sovint. — Nin.—Ja pensem en vos.—J. Ribot.—Lo que demaneu no pot ser, nosaltres no ens agrada mantenir polèmiques i menys d'aquesta classe que vos proposeu. Nosaltres creiem mes amb el temps. —M. Colas, P. Conill.—No va. — L. Prous.—Es llarg i molt tràgic.—J. Ribot.—Procurarem complaure'l. — *Queden cartes per contestar.*

## ARMERIA·RADIOS



vender a plaçor i al comptat

es  
desitgen  
agents



Barcelona·Gracia

F. Baró  
Goya 11  
Tel.  
73497

# G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric  
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12



## CAFES DEL BRASIL PER TOT ESPANYA



Exigiu els cafès del Brasil  
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE



## APOPLEXIA

(Feridura)

Paralisi - Arteriosclerosi

i totes les malalties de-  
rivades d'una defec-  
tuosa circulació de la  
sang, les evita i gua-  
reix l'antic específic

vegetal i completament inofensiu

### ANTIAPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

## Per anuncis a "L'Esquella de la Torratxa"

Demaneu preus sense compromís a

**Domenec Diumenge**

Argentaria 6, 2.ª 2.ª

Barcelona

## BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374  
Tarda a les 3,30 :::: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

**Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-  
tínez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce  
Manolita Mongin. TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

## Mobles i Matalassos A TERMINIS i SENSE FIADOR

**Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona**

## FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

# Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

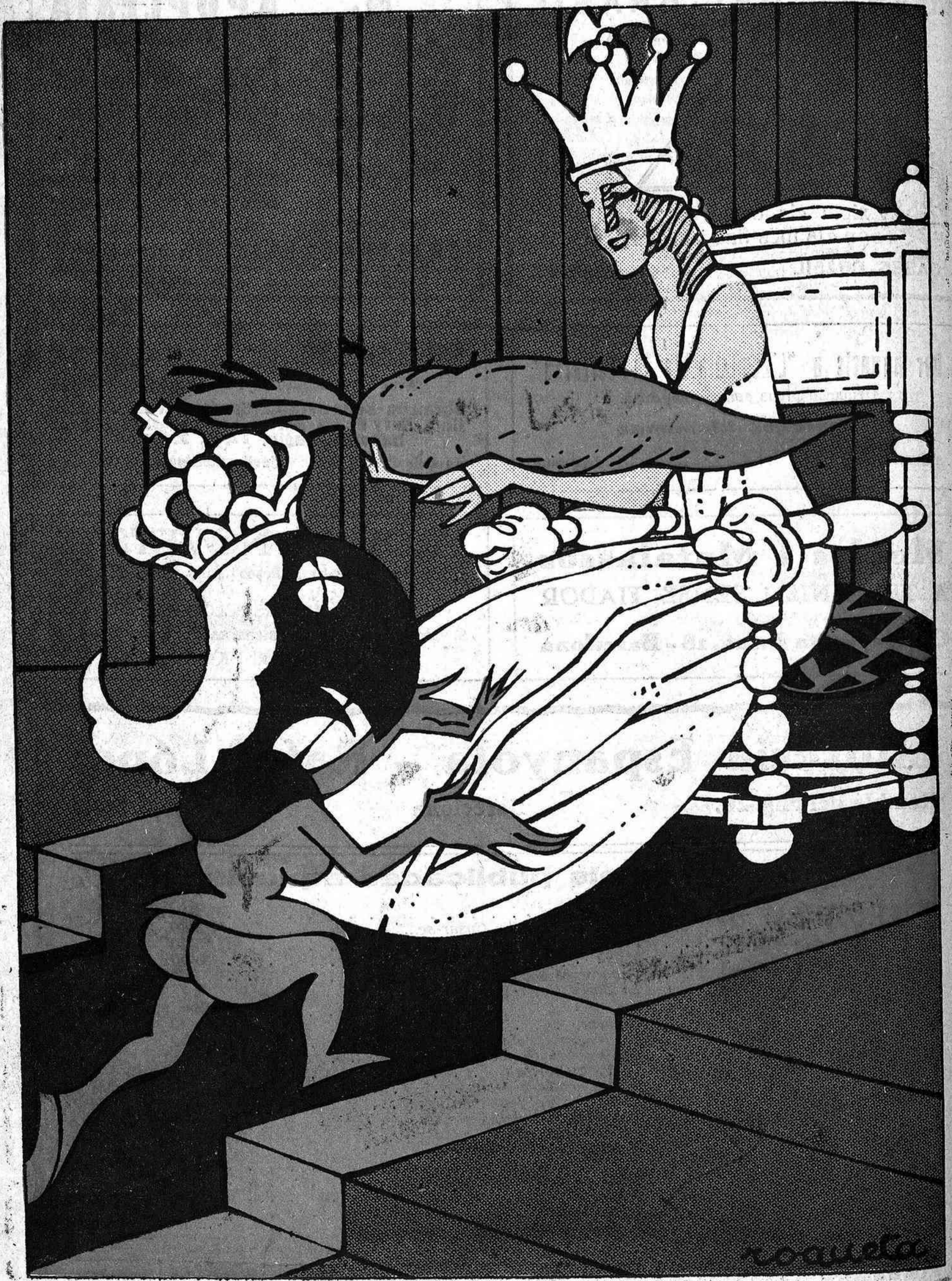
Telèfon 20160

## Darreres novetats publicades aquests dies

<i>Prudenci Bertrana.</i>	<i>El vagabund.</i>	5- tomo
<i>Domènec de Bellmunt.</i>	<i>"Senyoreta desitja Casar-se..."</i>	3'50
<i>L. Aymamí i Boadina</i>	<i>Figures de Catalunya.</i>	3'50
<i>Ramon Tor.</i>	<i>Macià</i>	3'50
<i>Obres completes</i>	<i>Panorames socials.</i>	3'50
<i>d'Ignasi Iglesias.</i>	<i>La Barca Nova - L'encís de la Glòria.</i>	
<i>C. Fàrges de Climent.</i>	<i>Volum X.</i>	5-
<i>Jaume Bofill i Mates.</i>	<i>Climent.</i>	4'50
<i>Tomàs Garcés</i>	<i>La llengua Catalana.</i>	1'50
<i>Felip Cortiella</i>	<i>Notes sobre Poesia</i>	4-
<i>Joan Llongeras.</i>	<i>La Vida Glòriosa</i>	5-
<i>J. Navarro Costabella</i>	<i>Per la nostra sardana.</i>	4-
<i>Generalitat de Catalunya</i>	<i>El Be i el Mal (edicions Proa)</i>	6 ptes. dos tomos.
	<i>Divisió Territorial</i>	
	<i>Estudis i Projectes</i>	
	<i>Nomenclator de Municipis.</i>	
	<i>Text i Mapes.</i>	10 pessetes.
<i>Lluís Capdevila.</i>	<i>Te la paraula el Senyor.</i>	4-
<i>Federico Mould Tàvara</i>	<i>Viajar. Un tomo</i>	5-
<i>Francisco Oliva.</i>	<i>Carne Cruda.</i>	2-
	<i>(Ilustraciones de Ricardo Opisso)</i>	

Els de fora poden fer les comandes enviant l'import en segells de correu.





**Els Jocs Florals d'enguany**

—Tingui aquesta pastanaga, i no torni!